

Diakonát v katedrále dňa 14. 06. 2018 o 15:00 hod.

Milí profesori a predstavení seminára, milí oltárni bratia, drahí rodičia, milí veriaci a predovšetkým vy, milí ordinandi!

Rozhodli ste sa prijať diakonát a chystáte sa o rok prijať aj sviatosť kňazstva. Svoj život dávate do služieb Cirkvi, ktorá je Kristovou nevestou. Vašou celoživotnou úlohou bude ohlasovanie Ježišovho Evanjelia - Ježišovej radostnej zvesti. Boh chce, aby ho ľudia spoznali, uverili v neho, podľa viery žili a tak dosiahli spásu. Viera v Božom ľude bude zásluhou vášho ohlasovania. Pre spásu ľudí je potrebné, aby vaše ohlasovanie bolo účinné. Tu nejde o to, aby ste vy boli úspešní, vašu účinnosť v ohlasovaní potrebuje Boží ľud pre svoju spásu. Vaša apoštolská horlivosť má urobiť všetko preto, aby ľudia mohli uveriť.

Tajomstvo nepravosti je v tom, že ľudia zvest' Evanjelia odmietajú nie preto, že by to nebola pravda, ale z úplne iných dôvodov. Obviňujú nás, že nevieme ohlasovať evanjelium rečou dnešného človeka. Tvrdia, že dnešný človek, nestojí o sakrálnu reč, tej údajne nerozumie, chce počuť evanjelióvú zvest' „civilnou rečou“, rečou dnešného tínedžera. Táto výhovorka veľmi sťažuje prácu ohlasovateľa a robí ho neúčinným na škodu tých, pre ktorých ohlasovateľ pracuje. Nedajte sa však pomýliť. Svetáckou rečou, ktorá je niekedy až vulgárna, sa Kristovo posvätné poslanstvo ohlasovať nedá. A tej náboženskej aj sakrálnej reči, ak budú mať dobrú vôľu, porozumejú.

Keď v spoločnosti a hlavne v médiách príde reč na Cirkev, hovorí sa o nej veľmi negatívne a to mnohých akoby oprávňuje odmietat' blahozvest', ktorú Cirkev prináša. Pritom ide o Ježišove slová, ktoré dávajú život a to život večný. Dnes sa stretávame s nedôverou verejnosti k cirkevným štruktúram. Poukazujú na chyby a nedostatky v živote a účinkovaní Cirkvi. Môžeme povedať, že máme tu do činenia s pohoršením.

O pohoršení sa vyjadruje Pán Ježiš veľmi tvrdo, keď hovorí, že beda tomu, skrze ktorého pohoršenia prichádzajú. Tomu by bolo lepšie, keby mu zavesili mlynský kameň na krk a hodili ho do mora, ako by mal pohoršiť jedného z týchto maličkých. (Porov. Lk 17, 1-2). Milí ordinandi, za chvíľu sa stanete diakonmi, ak dá Pán Boh o rok kňazmi. A ako diakoni, potom kňazi, aj vy sa budete musieť denne vážne zamýšľať nad tým, nemám aj ja na tom podiel, že ľudia sú pohoršení, odmietajú Boha a tým odmietajú spásu, ktorú im Boh ponúka. A tu ide o večnosť tých ľudí. Preto Pán Ježiš o pohoršení vyriekol také tvrdé slová.

Je tu aj iná otázka. Za neveru dnešného človeka, sú zodpovední len kňazi svojou nedôveryhodnosťou? Obstojí človek pred Bohom s výhovorkou: Bože, odmietol som ťa preto, lebo tvoji biskupi a kňazi mi boli na pohoršenie? Ak sú pre nich chyby kňazov, či biskupov zámienkou k tomu, aby odmietli Boha, tak raz pred Božím pohľadom možno pochopia, že dobrotivému Bohu sa pomstili za chyby ľudí. Prejavuje sa tu akási „kultúra výhovoriek“, a to dosť lacných výhovoriek.

Na adresu nás kňazov musím uznať, naozaj beda nám, ak sme svojim pohoršením ľuďom zničili vieru. Ale na adresu každého človeka, ktorý odmietol uveriť, treba povedať, dobre uváž, či obstojíš pred Bohom s výhovorkou, že pre chyby a nedostatky tvojich kňazov, či biskupov som ťa, Bože, odmietol. Ak niekto nebude spasený, tak za svoje viny, nie za viny iných.

Pán Ježiš povedal aj to, že nie je možné, aby neprišli pohoršenia. On sám bol príčinou pohoršení. Pohoršovali sa na ňom napríklad, že uzdravuje v sobotu. **Tu si treba uvedomiť, že za pohoršenie je zodpovedný ten, kto koná zle, alebo ten, kto sa dokáže pohoršovať na dobrých skutkoch.**

Podľa svätého Pavla bol veľkým pohoršením pre Židov doráňaný Pán Ježiš visiaci na kríži. Oni sa mohli pýtať: takto zúbožene má vyzerat' náš Boh? Takého Boha odmietame. V takto zohavenom človeku predsa nemôže byť prítomný Boh. A bol prítomný. A vyzeral tak preto, že vzal na seba všetky následky našich hriechov. Následky rúhačov, vrahov, zlodejov, alkoholikov, narkomanov,...

Grécki filozofi zas vraveli, to len blázon dokáže povedať, že Boha možno zavesiť na kríž. Dnes podobne si mnohí ľudia kladú otázku: takáto Cirkev môže byť nevestou Kristovou? A Pán Ježiš pritom hovorí: „*A blahoslavený je, kto sa na mne nepohorší.*“ (Mt 11, 6).

Z lásky k nám bol Boh ochotný sa tak nepochopiteľne hlboko ponížiť. A Otec Nebeský sa nehanbil ani vtedy hlásiť sa k svojmu Synovi. A Kristus sa bude vždy hlásiť k svojej neveste Cirkvi, nech by bola akokoľvek doráňaná. A takejto Cirkvi Kristus zveril úlohu ohlasovať nadprirodzenú pravdu a nadprirodzenú lásku.

Prirodzené poznanie je to, ktoré ľudstvo získalo skúsenosťou. O toto poznanie sa stará veda a sprostredkuje nám ho veda.

Jestvuje aj také poznanie, kam veda nedočinie. Toto poznanie máme z Božieho zjavenia. Zjavenie dosiahlo vrchol v Kristovi. Zjavenie, ktorým poznávame Boha a jeho plán spásy Kristus zveril svojej Cirkvi a ona ho nesie dejinami a ponúka stále novým generáciám. Ide o nadprirodzené poznanie. Poznávame Boha očami Ježiša Krista. Z nadprirodzeného poznania vyplýva aj nadprirodzená láska. O nadprirodzenú lásku ide vtedy, ak milujeme Boha, ako najvyššie dobro, ak milujeme človeka, lebo je na obraz Boží stvorený a Ježišom Kristom vykúpený a ak sme zodpovední k prírode, lebo ona je pre nás Božím darom. Vždy sa tam skrýva láska k Bohu. Ak konáme dobro na slávu Božiu, naše skutky nadobúdajú takú nevysloviteľnú hodnotu, akú mali skutky Ježiša Krista. Toto všetko je možné len prostredníctvom viery.

Ak človek koná dobro a pritom odmieta Boha, to môže byť humanizmus, pre pozemské šťastie veľmi užitočný humanizmus, ale nemôže to byť nadprirodzená kresťanská láska, ktorá dáva našim skutkom nadprirodzenú hodnotu, a za ktorú si zaslúžime nebo.

V pozemských pravdách ľudstvo tápe a s ním tápu aj kresťania. V pozemských veciach má Cirkev ako inštitúcia rovnaké ťažkosti, omyly, krivdy a iné nedostatky, ako ostatné inštitúcie. Aj napriek tomu ju Kristus poveril, aby bola nositeľkou zjavenej Božej pravdy a prostriedkov spásy. On sám sa rozhodol byť jej ženichom, aj keď vedel, že to bude v dejinách pre mnohých pohoršením, ako bol on pohoršením, keď visel na kríži. Stále nám pritom pripomína, blahoslavený, kto sa na mne nepohorší. Ale pripomína aj to, beda tomu, skrze ktorého pohoršenie prichádza.

Milí ordinandi!

Boží ľud vás potrebuje, potrebuje vaše ohlasovanie, aby dosiahol spásu. Kristus chce, aby ste boli účinní ohlasovatelia, lebo on všetkým pripravuje večné šťastie. Pri ohlasovaní musíte byť verní učeniu Ježiša Krista a jeho Cirkvi. Bez tejto vernosti sa nedá viesť ľudí k Bohu.

Majte na pamäti, že ak máte byť v ohlasovaní účinní, musíte dať veľký pozor, aby ste svojim životom a svojim konaním nespôsobovali pohoršenie. Nezabudnite na tie tvrdé Ježišove slová o pohoršení. Dajte pozor aj na to, aby ste sa vy sami zbytočne nepohoršovali nad tými, ktorí sa snažia byť dôslední, zbožní a zodpovední a nepohrdali nimi.

Milí bratia a sestry, milí veriaci!

Vieme byť dost' vd'ační Pánu Bohu za to, že sa nám tak dokonale zjavil v Kristovi a my ho preto môžeme poznať a milovať? Vieme byť dost' vd'ační Pánu Bohu, že nám posielala ohlasovateľov? Nepohoršujeme sa nad ich nedostatkami až tak, že odmietame dobrotivého Pána Boha? Nesprávame sa niekedy tak, že nech je Pán Boh rád, že ešte v neho verím a nech je Cirkev rada, že ešte vôbec vkročím do kostola? Pán Boh nás tak miluje, že sa skutočne teší z našej viery a úprimne sa z nej teší aj Cirkev. Uvedomme si však, že viera v Boha je pre naše dobro a dôvera v Cirkev je nám užitočná.

Milí rodičia našich ordinandov!

Ďakujem vám, že ste vo svojich rodinách vytvorili atmosféru viery, v ktorej sa zrodilo duchovné povolanie. Ďakujem vám, že ste darovali svojich synov Bohu a Cirkvi, nech vás za to Pán bohato odmení. Nech tak sprevádza svojim požehnaním vašich synov, aby ste s radosťou mohli sledovať, ako dobre a zodpovedne si počínajú vo svojom povolaní. Podporujte ich na tejto ceste svojimi modlitbami.

-x-